پزشکیان با اشاره به حملات آمریکا و رژیم صهیونیستی علیه ایران و هدف قرار گرفتن مراکز غیرنظامی، زیرساخت‌های حیاتی و تأسیسات هسته‌ای صلح‌آمیز این اقدامات را نقض صریح منشور ملل متحد و اصول حقوق بین‌الملل دانست.

مسعود پزشکیان رئیس‌جمهور ایران در نشست شانگهای پلاس؛

مسعود پزشکیان رئیس‌جمهوری اسلامی ایران در نشست سران کشورهای عضو، ناظر و شرکای سازمان همکاری شانگهای (شانگهای پلاس) با تأکید بر تحولات در حال وقوع در نظام بین‌الملل، بر ضرورت شکل‌گیری جهانی چندقطبی مبتنی بر چندجانبه‌گرایی، برابری حاکمیت دولت‌ها و حاکمیت قانون تأکید کرد و با اشاره به افزایش تمایل کشورهای مختلف برای نقش‌آفرینی در تصمیم‌گیری‌های بین‌المللی، تصریح کرد که تغییر توازن قدرت نباید به جایگزینی یک مرکز قدرت با مرکز قدرتی دیگر و انتقال هژمونی منجر شود.

به گزارش اسپادانا خبر، رئیس جمهوری اسلامی ایران با اشاره به حملات آمریکا و رژیم صهیونیستی علیه ایران و هدف قرار گرفتن مراکز غیرنظامی، زیرساخت‌های حیاتی و تأسیسات هسته‌ای صلح‌آمیز، این اقدامات را نقض صریح منشور ملل متحد و اصول حقوق بین‌الملل دانست و تأکید کرد که تداوم چنین روندی می‌تواند اعتماد کشورها به سازوکارهای بین‌المللی و مسیر دیپلماسی را تضعیف کند.

پزشکیان دیپلماسی و مذاکره را مسیر اصلی حل اختلافات دانست و بر ضرورت حسن نیت، احترام به تعهدات و پرهیز از توسل به زور برای دستیابی به صلح پایدار تأکید کرد.

در مشروح سخنرانی مسعود پزشکیان در اجلاس سران سازمان همکاری شانگهای پلاس آمده است:

«بسم‌ا الرحمن الرحیم

جناب آقای جباروف، رئیس محترم جمهوری قرقیزستان؛

دبیرکل محترم سازمان ملل متحد؛

دبیرکل محترم سازمان همکاری شانگهای؛

عالیجنابان، رؤسای محترم دولت‌ها؛

خانم‌ها و آقایان؛

در آغاز، مایلم ضمن تبریک سالروز استقلال جمهوری قرقیزستان، از جناب آقای جباروف، رئیس‌جمهور محترم جمهوری قرقیزستان، و دولت و مردم این کشور برای میزبانی شایسته این نشست و تلاش‌های ارزشمند آنان در دوره ریاست بر

سازمان همکاری شانگهای، صمیمانه تشکر کنم. حضور کشورهای عضو، ناظر و شرکای سازمان در قالب «شانگهای پلاس» را نیز مغتنم می‌شمارم. این قالب، با گستره جغرافیایی و ظرفیت‌های سیاسی و اقتصادی خود، می‌تواند به یکی از بسترهای مهم گفت‌وگو و همکاری میان کشورهای مؤثر در شکل‌دهی به نظم بین‌المللی آینده تبدیل شود.

عالیجناباں؛

موضوع بحث امروز، یعنی نقش سازمان ملل متحد به‌عنوان رکن اساسی نظم عادلانه جهانی و سهم کشورهای‌شانگهای پلاس در تحقق جهان چندقطبی، ما را با یک پرسش بنیادی مواجه می‌کند. جهان در حال تغییر است. توزیع قدرت اقتصادی، سیاسی و فناوری در حال تحول است. کشورهای بیشتری خواهان ایفای نقش مؤثرتر در تصمیم‌گیری‌های بین‌المللی هستند و واقعیت‌های جدید نظام بین‌الملل دیگر با ساختارهای شکل‌گرفته در دهه‌های گذشته انطباق کامل ندارد. اما پرسش اساسی این است که این تحول چگونه باید مدیریت شود؟

از دیدگاه جمهوری اسلامی ایران، پاسخ را نباید در جایگزین کردن یک مرکز قدرت با مرکز قدرتی دیگر جست‌وجو کرد. هدف نباید انتقال هژمونی از یک قدرت به قدرت دیگر باشد. جهان چندقطبی زمانی می‌تواند به یک نظم عادلانه منجر شود که با چندجانبه‌گرایی مؤثر، برابری حاکمیت دولت‌ها و حاکمیت قانون همراه باشد. ما به سازمان ملل متحد به عنوان نهادی متعلق به یک دوره تاریخی خاص نگاه نمی‌کنیم که با تغییر توازن قدرت باید کنار گذاشته شود. برعکس، سازمان ملل متحد باید به نهادی تبدیل شود که واقعیت‌های جهان جدید را بهتر نمایندگی کند و بتواند مأموریت اصلی خود را در حفظ صلح و امنیت بین‌المللی، پیشگیری از جنگ و حل‌وفصل مسالمت‌آمیز اختلافات با کارآمدی بیشتری انجام دهد.

برای تحقق این هدف، سازمان ملل متحد و شورای امنیت آن باید عملکردی عادلانه‌تر و موثرتر در مواجهه با تحولات جهانی داشته باشند. امروز، جهان با تجاوزات نظامی، نسل‌کشی، جرایم جنگی، تروریسم و تحریم‌های غیرقانونی مواجه است. عملکرد سازمان ملل متحد و شورای امنیت ملل متحد در مواجهه با این تحولات از جمله در غزه، لبنان و تجاوز اخیر به ایران بسیار ناامیدکننده است.

عالیجناباں؛

امروز یکی از مهم‌ترین تهدیدها علیه نظم بین‌المللی، تضعیف اصولی است که پایه‌های منشور ملل متحد را تشکیل می‌دهند.

تجاوز نظامی آمریکا و رژیم صهیونیستی علیه ایران، از جمله به شهادت رساندن رهبر معظم انقلاب اسلامی ایران، حمله به مدرسه میناب و شهادت ۱۶۸ دانش‌آموز، حمله به ورزشگاه لامرد، حمله به مراکز درمانی و آموزشی، هدف قرار دادن مردم غیرنظامی و زیرساخت‌های حیاتی کشور، از جمله زیرساخت‌های مالی و بانکی و حمل‌ونقل، و همچنین حمله به تأسیسات هسته‌ای صلح‌آمیز تحت نظارت آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و مراکز دانشگاهی و تحقیقاتی، نقض صریح منشور ملل متحد و اصول حقوق بین‌الملل بود. سوال این است که اگر چنین اقداماتی بدون پاسخ مؤثر جامعه بین‌المللی عادی شوند، کدام کشور می‌تواند اطمینان داشته باشد که فردا حاکمیت و امنیت آن در برابر توسل به زور مصون خواهد ماند؟ اگر تأسیسات هسته‌ای صلح‌آمیز تحت پادمان آژانس نیز در جریان یک درگیری نظامی هدف قرار گیرند، چه انگیزه‌ای برای کشورها باقی خواهد ماند تا به سازوکارهای بین‌المللی نظارت و راستی‌آزمایی اعتماد کنند؟ و اگر تهدید نظامی و توسل به زور همزمان با مذاکره و دیپلماسی دنبال شود، چگونه می‌توان اعتماد لازم برای حل‌وفصل مسالمت‌آمیز اختلافات را حفظ کرد؟

این پرسش‌ها نه درباره ایران بلکه درباره آینده نظم بین‌المللی هستند.

جمهوری اسلامی ایران آغازگر جنگ نبود. بلکه از خود دفاع کرد. در عین حال، ایران همچنان دیپلماسی و مذاکره را مسیر اصلی حل اختلافات می‌داند. اما دیپلماسی بدون حسن نیت، بدون احترام به تعهدات و بدون پرهیز از توسل به زور، نمی‌تواند صلح پایدار ایجاد کند. تجربه اخیر و نقض مکرر تعهدات مندرج در یادداشت تفاهم اسلام‌آباد از سوی آمریکا نشان داد که حتی هنگامی که طرف‌ها به یک چارچوب سیاسی برای توقف درگیری و آغاز مذاکرات دست می‌یابند، نبود ضمانت اجرای مؤثر و بازگشت به سیاست فشار و تهدید، می‌تواند مسیر دیپلماسی را با شکست مواجه کند.

عالیجناباں؛

ما در برابر یک انتخاب تاریخی قرار داریم. می‌توانیم شاهد شکل‌گیری جهانی باشیم که در آن رقابت میان قدرت‌ها به چندپارگی، منازعه و بی‌ثباتی بیشتر منجر شود. یا می‌توانیم برای شکل‌گیری جهانی چندقطبی تلاش کنیم که در آن تنوع مراکز قدرت با همکاری چندجانبه، احترام به منشور ملل متحد و برابری حاکمیت دولت‌ها همراه باشد. جمهوری اسلامی ایران گزینه دوم را انتخاب می‌کند.

کشورهای‌شانگهای پلاس با ظرفیت‌های سیاسی، اقتصادی، جمعیتی و جغرافیایی خود، می‌توانند سهم مهمی در تحقق چنین جهانی داشته باشند. بیایید بیست‌وپنجمین سالگرد سازمان همکاری شانگهای را نه تنها با گرامیداشت گذشته، بلکه با تعهد به آینده برگزار کنیم.

از توجه شما سپاسگزارم.»

برچسب ها: مسعود پزشکیان [1]
جنگ [2]
حقوق بشر [3]